

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (šestého senátu)

ze dne 10. února 2022*

„Řízení o předběžné otázce – Volný pohyb služeb – Vysílání pracovníků – Směrnice 96/71/ES – Článek 3 odst. 1 písm. c) – Pracovní podmínky a podmínky zaměstnávání – Odměňování – Článek 5 – Sankce – Promlčecí lhůta – Listina základních práv Evropské unie – Článek 41 – Právo na řádnou správu – Článek 47 – Účinná soudní ochrana“

Ve věci C-219/20,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Landesverwaltungsgericht Steiermark (zemský správní soud Štýrska, Rakousko) ze dne 12. května 2020, došlým Soudnímu dvoru dne 26. května 2020, v řízení

LM

proti

Bezirkshauptmannschaft Hartberg-Fürstenfeld,

za přítomnosti:

Österreichische Gesundheitskasse,

SOUDNÍ DVŮR (šestý senát),

ve složení L. Bay Larsen (zpravodaj), místopředseda Soudního dvora vykonávající funkci předsedy šestého senátu, N. Jääskinen a M. Safjan, soudci,

generální advokát: M. Bobek,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za LM P. Cernochovou, Rechtsanwältin,
- za rakouskou vládu A. Poschem, J. Schmoll a C. Leeb, jako zmocněnci,

* Jednací jazyk: němčina.

- za belgickou vládu M. Jacobs, M. Van Regemorter a C. Pochet, jako zmocněnkyněmi,
- za polskou vládu B. Majczynou, jako zmocněncem,
- za Evropskou komisi B.-R. Killmannem a P. O. Van Nuffelem, jako zmocněnci,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generálního advokáta, rozhodnout věc bez stanoviska,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 41 odst. 1 a čl. 47 odst. 2 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“) a článku 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950 (dále jen „EÚLP“).
- 2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi LM a Bezirkshauptmannschaft Hartberg-Fürstenfeld (správní úřad okresu Hartberg-Fürstenfeld, Rakousko) ve věci pokuty, kterou tento úřad uložil LM z důvodu nedodržení povinností stanovených rakouským právem v oblasti odměňování vyslaných pracovníků.

Právní rámec

Unijní právo

Směrnice 96/71/ES

- 3 Článek 3 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 96/71/ES ze dne 16. prosince 1996 o vysílání pracovníků v rámci poskytování služeb (Úř. věst. 1997, L 18, s. 1, Zvl. vyd. 03/22, s. 144) stanoví:

„Členské státy zajistí, aby podniky uvedené v čl. 1 odst. 1 zaručovaly bez ohledu na právo rozhodné pro pracovní poměr pracovníkům vyslaným na jejich území pracovní podmínky týkající se dále uvedených záležitostí, které jsou v členském státě, ve kterém je práce vykonávána, stanoveny

- právními či správními předpisy

a/nebo

- kolektivními smlouvami nebo rozhodčími nálezy, které byly prohlášeny za všeobecně použitelné ve smyslu odstavce 8, jestliže se týkají činností uvedených v příloze:

[...]

- c) minimální mzda, včetně sazeb za přesčasy; tento bod se nevztahuje na doplňkové podnikové systémy zaopatření v důchodu,

[...]

Pro účely této směrnice vymezují pojem "minimální mzda" uvedený v druhé odrážce písm. c) vnitrostátní právní předpisy a/nebo zvyklosti členského státu, na jehož území je pracovník vyslán.“

4 Článek 5 této směrnice stanoví:

„Členské státy přijmou vhodná opatření pro případ nedodržení této směrnice.

[...]“

Směrnice 2014/67/EU

5 Článek 9 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/67/EU ze dne 15. května 2014 o prosazování směrnice 96/71/ES o vysílání pracovníků v rámci poskytování služeb a o změně nařízení (EU) č. 1024/2012 o správní spolupráci prostřednictvím systému pro výměnu informací o vnitřním trhu („nařízení o systému IMI“) (Úř. věst. 2014, L 159, s. 11), stanoví:

„Členské státy mohou stanovit pouze správní požadavky a přijmout kontrolní opatření, které jsou nezbytné pro zajištění účinného sledování dodržování povinností stanovených v této směrnici a ve směrnici [96/71], za předpokladu, že jsou dané požadavky a opatření odůvodněné a přiměřené v souladu s právem Unie.

Za tímto účelem mohou členské státy přijmout zejména následující opatření:

[...]

b) stanovit povinnost mít k dispozici nebo poskytnout [...] výplatní pásky, pracovní výkazy, z nichž je patrný začátek, konec a délka denní pracovní doby, a doklady o vyplacení mezd nebo kopie rovnocenných dokumentů; [...]

c) stanovit povinnost odevzdat po skončení vyslání na žádost orgánů hostitelského členského státu v přiměřené lhůtě dokumenty uvedené v písmeně b);

[...]“

Rakouské právo

6 Ustanovení § 7i odst. 5 a 7 Arbeitsvertragsrechts-Anpassungsgesetz (zákon, kterým se přizpůsobuje právní úprava v oblasti pracovních smluv, BGBl., 459/1993), ve znění použitelném na spor v původním řízení (dále jen „AVRAG“), zní:

„5. Kdo jako zaměstnavatel zaměstnává nebo zaměstnal pracovníka, aniž mu zaplatil alespoň mzdu, která mu přísluší podle zákona, nařízení nebo kolektivní smlouvy, v souladu s příslušnými kritérii zařazení, s výjimkou složek odměny uvedených v § 49 odst. 3 rakouského spolkového zákona o všeobecném systému sociálního zabezpečení, se dopustí správního deliktu, za který mu okresní správní úřad uloží pokutu. V případě mzdových podhodnocení, která spadají do několika období vyplacení mezd, se jedná o jediný správní delikt. [...] Pokud se mzdové podhodnocení týká nejvýše tří pracovníků, činí pokuta za každého z nich 1 000 eur až 10 000 eur, a v případě

opakování 2 000 eur až 20 000 euro. Týká-li se více než tří pracovníků, činí výše pokuty za každého pracovníka 2 000 eur až 20 000 eur, a v případě opakování 4 000 eur až 50 000 eur.

[...]

7. Promlčecí lhůta pro (stíhání) správního deliktu (stanovená v § 31 odst. 1 zákona o správním trestání) činí tři roky ode dne splatnosti odměny. V případě mzdových podhodnocení, která spadají do několika období vyplácení mezd, začíná promlčecí lhůta pro stíhání ve smyslu první věty běžet ode dne splatnosti odměny za poslední období vyplácení podhodnocených mezd. V těchto případech činí promlčecí lhůta odpovědnosti za správní delikt (stanovená v § 31 odst. 2 zákona o správním trestání) pět let. Pokud jde o mimořádné platby, lhůty stanovené v prvních dvou větách začínají běžet od konce příslušného kalendářního roku (odstavec 5 třetí věta).“

Spor v původním řízení a předběžná otázka

- 7 GVAS s. r. o., společnost usazená na Slovensku, vyslala do Rakouska několik pracovníků.
- 8 Na základě zjištění učiněných při kontrole provedené dne 19. června 2016 uložil okresní správní úřad Hartberg-Fürstenfeld LM jakožto zástupci společnosti GVAS pokutu ve výši 6 600 eur na základě § 7i odst. 5 AVRAG z důvodu nedodržení povinností v oblasti odměňování, pokud jde o čtyři vyslané pracovníky.
- 9 Toto rozhodnutí bylo LM oznámeno dne 20. února 2020.
- 10 LM podal proti uvedenému rozhodnutí žalobu k předkládajícímu soudu, Landesverwaltungsgericht Steiermark (zemský správní soud spolkové země Štýrska, Rakousko).
- 11 Předkládající soud uvádí, že má pochybnosti o slučitelnosti § 7i odst. 7 AVRAG, který stanoví pětiletou promlčecí lhůtu pro porušení vytýkané LM na základě § 7i odst. 5 AVRAG, s unijním právem. Předkládající soud má za to, že taková lhůta je obzvláště dlouhá, pokud jde o méně závažné porušení správního práva spáchané z nedbalosti, a že není jisté, zda se osoba může vhodným způsobem bránit, zejména pokud se tato obhajoba koná téměř pět let poté, co došlo k vytýkaným skutečnostem.
- 12 Za těchto podmínek se Landesverwaltungsgericht Steiermark (zemský správní soud spolkové země Štýrska, Rakousko) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Musí být [článek] 6 [EÚLP], jakož i [čl.] 41 odst. 1 a [čl.] 47 odst. 2 [Listiny] vykládány v tom smyslu, že brání vnitrostátní právní normě, která v řízení o správních deliktech stanoví v případě nedbalostního správního deliktu kogentní pětiletou promlčecí lhůtu?“

K předběžné otázce

K pravomoci Soudního dvora a přípustnosti žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce

- 13 Rakouská a belgická vláda tvrdí, že Soudní dvůr nemá pravomoc rozhodovat o výkladu článku 6 EÚLP.

- 14 V tomto ohledu z ustálené judikatury vyplývá, že Soudní dvůr nemá na základě článku 267 SFEU pravomoc rozhodovat o výkladu ustanovení mezinárodního práva, která jsou závazná pro členské státy mimo rámec unijního práva (usnesení ze dne 6. listopadu 2019, EOS Matrix, C-234/19, nezveřejněné, EU:C:2019:986, bod 27 a citovaná judikatura).
- 15 Soudní dvůr proto nemá pravomoc odpovědět na položenou otázku v rozsahu, v němž se týká výkladu článku 6 EÚLP, ale naproti tomu má Soudní dvůr pravomoc vykládat čl. 47 druhý pododstavec Listiny, který, jak upřesňují vysvětlení k Listině základních práv (Úř. věst. 2007, C 303, s. 17), odpovídá čl. 6 odst. 1 EÚLP (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 2. února 2021, Consob, C-481/19, EU:C:2021:84, bod 37).
- 16 Rakouská vláda kromě toho zpochybňuje přípustnost žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce.
- 17 Tato vláda má za to, že tato žádost nespĺňuje požadavky stanovené v článku 94 jednacího řádu Soudního dvora.
- 18 Rakouská vláda uvádí, že odůvodnění otázky je stručné a týká se hlavně přiměřenosti trestů, zatímco položená otázka se týká promlčecí lhůty stanovené vnitrostátní právní úpravou dotčenou ve věci v původním řízení.
- 19 Kromě toho žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podle rakouské vlády neobsahuje popis vztahu mezi ustanoveními unijního práva, jejichž výklad je požadován, a dotčenými ustanoveními vnitrostátního práva.
- 20 V tomto ohledu je třeba připomenout, že se na otázky týkající se výkladu unijního práva položené vnitrostátním soudem v právním a skutkovém rámci, který tento soud vymezí na vlastní odpovědnost a jehož správnost nepřísluší Soudnímu dvoru ověřovat, vztahuje domněnka relevance. Odmítnutí žádosti podané vnitrostátním soudem je ze strany Soudního dvora možné pouze tehdy, je-li zjevné, že žádaný výklad unijního práva nemá žádný vztah k realitě nebo předmětu sporu v původním řízení, jestliže se jedná o hypotetický problém nebo také jestliže Soudní dvůr nedisponuje skutkovými nebo právními poznatky nezbytnými pro užitečnou odpověď na otázky, které jsou mu položeny [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 2. září 2021, INPS (Dávky při narození dítěte a v mateřství pro držitele jednotného povolení), C-350/20, EU:C:2021:659, bod 39 a citovaná judikatura].
- 21 Kromě toho musí žádost o rozhodnutí o předběžné otázce obsahovat v souladu s čl. 94 písm. c) jednacího řádu uvedení důvodů, na základě kterých má předkládající soud pochybnosti o výkladu určitých ustanovení unijního práva, jakož i vztah, který spatřuje mezi těmito ustanoveními a vnitrostátními právními předpisy použitelnými ve sporu v původním řízení.
- 22 V projednávané věci předkládající soud uvedením pochybností, které má ohledně slučitelnosti promlčecí lhůty stanovené právní úpravou dotčenou ve věci v původním řízení s dodržováním práva na obhajobu, uvádí důvody, které jej vedly k tomu, aby měl pochybnosti ohledně výkladu určitých ustanovení unijního práva.
- 23 V projednávané věci předkládající soud označuje za ustanovení unijního práva, která podle něj vyžadují výklad, články 41 a 47 Listiny.

- 24 V tomto ohledu je třeba připomenout, že působnost Listiny je v souvislosti s jednáním členských států definována v jejím čl. 51 odst. 1, podle kterého jsou ustanovení Listiny určena členským státům, pokud uplatňují unijní právo, přičemž toto ustanovení potvrzuje ustálenou judikaturu Soudního dvora, podle níž se základní práva zaručená v právním řádu Unie uplatní ve všech situacích, které se řídí unijním právem, avšak nikoli mimo tyto situace [rozsudek ze dne 19. listopadu 2019, A. K. a další (Nezávislost kárného kolegia Nejvyššího soudu), C-585/18, C-624/18 a C-625/18, EU:C:2019:982, bod 78 a citovaná judikatura].
- 25 Je přitom nutno konstatovat, že předkládající soud neuvádí, jaká ustanovení unijního práva má provést právní úprava dotčená ve věci v původním řízení.
- 26 Z žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce však vyplývá, že projednávaná věc spadá do kontextu vysílání pracovníků a že promlčecí lhůta stanovená právní úpravou dotčenou ve věci v původním řízení se týká porušení v souvislosti se mzdovým podhodnocováním vyslaných pracovníků.
- 27 Z těchto skutečností vyplývá, že ve sporu v původním řízení se jedná o sankci uloženou za nedodržení povinnosti týkající se minimální mzdy stanovené v čl. 3 odst. 1 prvním pododstavci písm. c) směrnice 96/71.
- 28 S cílem zajistit dodržování základních kogentních ustanovení pro účely minimální ochrany totiž čl. 3 odst. 1 první pododstavec uvedené směrnice stanoví, že členské státy zajistí, aby podniky v rámci nadnárodního poskytování služeb zaručovaly bez ohledu na právo rozhodné pro pracovní poměr pracovníkům vyslaným na jejich území pracovní podmínky týkající se záležitostí uvedených v tomto ustanovení, mimo jiné minimální mzdy (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 7. listopadu 2013, Isbir, C-522/12, EU:C:2013:711, bod 34 a citovaná judikatura).
- 29 Kromě toho z článku 5 uvedené směrnice vyplývá, že unijní normotvůrce ponechal na členských státech, aby stanovily vhodné sankce k zajištění splnění této povinnosti.
- 30 V této souvislosti vyplývá z údajů poskytnutých předkládajícím soudem, že vnitrostátní právní úprava dotčená ve věci v původním řízení, která sankcionuje mzdové podhodnocení vyslaných pracovníků a stanoví promlčecí lhůtu použitelnou na toto porušení, představuje uplatňování unijního práva ve smyslu čl. 51 odst. 1 Listiny. Z toho vyplývá, že v souladu s judikaturou připomenutou v bodě 24 tohoto rozsudku tyto údaje postačují k prokázání vazby mezi Listinou, na kterou odkazuje předkládající soud, a touto vnitrostátní právní úpravou.
- 31 S ohledem na tyto skutečnosti je třeba konstatovat, že předkládající soud splnil povinnosti uvedené v čl. 94 písm. c) jednacího řádu.
- 32 Položená otázka musí být proto považována za přípustnou.

K věci samé

- 33 Nejprve je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury v rámci spolupráce s vnitrostátními soudy zavedené článkem 267 SFEU přísluší Soudnímu dvoru poskytnout předkládajícímu soudu užitečnou odpověď, která mu umožní rozhodnout spor, jenž mu byl předložen, a z tohoto hlediska je na Soudním dvoru, aby případně preformuloval otázky, které jsou mu položeny (rozsudek ze dne 3. března 2020, Gómez del Moral Guasch, C-125/18, EU:C:2020:138, bod 27 a citovaná judikatura).

- 34 Kromě toho je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury Soudního dvora platí, že formuloval-li předkládající soud otázku tak, že odkázal pouze na určitá ustanovení unijního práva, nebrání tato okolnost tomu, aby Soudní dvůr tomuto soudu poskytl veškeré prvky výkladu, které mohou být pro rozsouzení věci, jež mu byla předložena, užitečné, ať již na ně posledně uvedený soud v položených otázkách odkázal, či nikoli. V tomto ohledu přísluší Soudnímu dvoru, aby ze všech poznatků předložených vnitrostátním soudem, zejména z odůvodnění předkládacího rozhodnutí, vytěžil ty prvky unijního práva, které je s přihlédnutím k předmětu sporu třeba vyložit (rozsudek ze dne úterý 7. března 2017, X a X, C-638/16 PPU, EU:C:2017:173, bod 39 a citovaná judikatura).
- 35 V tomto ohledu je třeba poukázat na to, že jak vyplývá z bodů 28 a 29 tohoto rozsudku, taková vnitrostátní právní úprava, jako je právní úprava dotčená ve věci v původním řízení, která sankcionuje mzdové podhodnocení vyslaných pracovníků a která stanoví promlčecí lhůtu vztahující se na toto porušení, stanoví sankce v případě nedodržení povinnosti týkající se minimální mzdy stanovené v čl. 3 odst. 1 prvním pododstavci písm. c) směrnice 96/71, a představuje tedy provedení článku 5 této směrnice.
- 36 Kromě toho článek 41 Listiny, kterého se dovolává předkládající soud, není relevantní pro poskytnutí odpovědi tomuto soudu v rámci sporu v původním řízení. Ze znění tohoto ustanovení totiž jasně vyplývá, že není určeno členským státům, nýbrž výlučně orgánům, institucím a jiným subjektům Unie (rozsudek ze dne 24. listopadu 2020, Minister van Buitenlandse Zaken, C-225/19 a C-226/19, EU:C:2020:951, bod 33 a citovaná judikatura).
- 37 Je však třeba rovněž připomenout, že právo na řádnou správu zakotvené v článku 41 Listiny odráží obecnou zásadu unijního práva, která se použije na členské státy při uplatňování tohoto práva (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 24. listopadu 2020, Minister van Buitenlandse Zaken, C-225/19 a C-226/19, EU:C:2020:951, bod 34 a citovaná judikatura). Soudní dvůr proto může na předběžnou otázku odpovědět ve světle této obecné zásady unijního práva.
- 38 Za těchto okolností je třeba mít za to, že podstatou otázky předkládacího soudu je, zda článek 5 směrnice 96/71 ve spojení s článkem 47 Listiny a s ohledem na obecnou zásadu unijního práva týkající se práva na řádnou správu musí být vykládán v tom smyslu, že brání vnitrostátní právní úpravě, která stanoví pětiletou promlčecí lhůtu v případě nesplnění povinností týkajících se odměňování vyslaných pracovníků.
- 39 Jak vyplývá z článku 5 této směrnice, unijní normotvůrce ponechal na členských státech, aby stanovily vhodné sankce, které mají mimo jiné zajistit splnění povinností týkající se minimální mzdy stanovené v čl. 3 odst. 1 prvním pododstavci písm. c) uvedené směrnice.
- 40 Mimoto je třeba uvést, že tato směrnice nestanoví pravidla promlčení v oblasti ukládání sankcí vnitrostátními orgány v případě nedodržení směrnice 96/71, mimo jiné i jejího článku 3.
- 41 Neexistuje-li unijní právní úprava v dané oblasti, spadají takové podmínky na základě zásady procesní autonomie členských států do působnosti vnitrostátních právních řádů členských států. Tyto podmínky však nesmějí být méně příznivé než ty, které dopadají na obdobné situace vnitrostátní povahy (zásada rovnocennosti), a nesmějí být upraveny tak, aby v praxi znemožňovaly nebo nadměrně ztěžovaly výkon práv přiznaných unijním právním řádem (zásada efektivity) (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 16. července 2020, Caixabank a Banco Bilbao

Vizcaya Argentaria, C-224/19 a C-259/19, EU:C:2020:578, bod 83 a citovaná judikatura, a ze dne 21. ledna 2021, Whiteland Import Export, C-308/19, EU:C:2021:47, body 45 a 46 a citovaná judikatura).

- 42 Členské státy jsou při provádění unijního práva rovněž povinny zajistit dodržování práva na účinnou právní ochranu zakotveného v čl. 47 prvním pododstavci Listiny, které je potvrzením zásady účinné soudní ochrany [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. dubna 2021, État belge (Skutečnosti, které nastaly po rozhodnutí o přemístění), C-194/19, EU:C:2021:270, bod 43 a citovaná judikatura].
- 43 Pokud jde na prvním místě o zásadu rovnocennosti, dodržení této zásady předpokládá, že se dotyčné pravidlo použije bez rozdílu na řízení založená na porušení unijního práva i na řízení založená na porušení vnitrostátního práva, mají-li podobný předmět a důvody [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 27. února 2020, Land Sachsen-Anhalt (Odměna úředníků a soudců), C-773/18 až C-775/18, EU:C:2020:125, bod 67 a citovaná judikatura].
- 44 V tomto ohledu je třeba uvést, že ze žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce nijak nevyplývá, že by promlčecí lhůta stanovená právní úpravou dotčenou ve věci v původním řízení byla v rozporu s touto zásadou. Předkládajícímu soudu nicméně přísluší ověřit jakékoli případné porušení uvedené zásady.
- 45 Pokud jde na druhém místě o zásadu efektivity, je třeba zdůraznit, že členské státy jsou zodpovědné za zajištění účinné ochrany práv přiznaných unijním právem v každém případě a zejména za zajištění dodržování zaprvé zásady, podle které musí být osobám, jimž jsou určena rozhodnutí, která nepříznivě zasahují do jejich zájmů, umožněno, aby užitečně vyjádřily své stanovisko ke skutečnostem, na kterých hodlá správní orgán založit své rozhodnutí, a zadruhé práva každého na to, aby jeho věc byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem, předem zřízeným zákonem, zakotveného v čl. 47 druhém pododstavci Listiny (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 14. září 2017, The Trustees of the BT Pension Scheme, C-628/15, EU:C:2017:687, bod 59 a citovaná judikatura, jakož i ze dne 9. listopadu 2017, Ispas, C-298/16, EU:C:2017:843, bod 31).
- 46 V tomto ohledu je třeba připomenout, že zásada rovnosti zbraní, která je nedílnou součástí zásady účinné soudní ochrany práv, jež jednotlivcům vyplývají z unijního práva, jelikož je stejně jako zejména zásada kontradiktornosti logickým důsledkem samotného pojmu „spravedlivý proces“, znamená povinnost dát každému účastníku řízení přiměřenou možnost prezentovat svoji věc včetně důkazů za podmínek, které ho nestaví do jasně nevýhodnější situace oproti jeho protivníkovi (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 16. října 2019, Glencore Agriculture Hungary, C-189/18, EU:C:2019:861, bod 61 a citovaná judikatura).
- 47 Pokud jde o takovou vnitrostátní právní úpravu, jako je právní úprava dotčená ve věci v původním řízení, je třeba připomenout, že jak vyplývá z bodu 35 tohoto rozsudku, cílem právní úpravy, která sankcionuje mzdové podhodnocování vyslaných pracovníků a která stanoví pětiletou promlčecí lhůtu pro takové porušení, je zajistit dodržení povinnosti týkající se minimální mzdy stanovené v čl. 3 odst. 1 prvním pododstavci písm. c) této směrnice.
- 48 Přeshraniční povaha situace vysílání pracovníků a stíhání za takové porušení může učinit práci příslušných vnitrostátních orgánů relativně složitou a odůvodnit tak stanovení dostatečně dlouhé promlčecí lhůty, která příslušným vnitrostátním orgánům umožní stíhat a sankcionovat takové porušení.

- 49 Kromě toho s ohledem na význam, který směrnice 96/71 přiznává povinnosti týkající se minimální mzdy, lze od poskytovatelů služeb vysílajících pracovníky na území členského státu rozumně očekávat, že doklady o vyplacení mezd těmto pracovníkům uchovávají po dobu několika let.
- 50 V tomto ohledu je ostatně třeba uvést, že čl. 9 odst. 1 písm. c) směrnice 2014/67 výslovně opravňuje členské státy k tomu, aby poskytovatelům služeb usazeným v jiném členském státě uložily povinnost předložit po skončení vyslání na žádost příslušných orgánů v přiměřené lhůtě určité dokumenty včetně dokladů o vyplacení mezd.
- 51 S ohledem na úvahy uvedené v obou předchozích bodech se přitom nezdá být nepřiměřené, že poskytovatelé služeb usazení v jiných členských státech musí v důsledku takové promlčecí lhůty, jako je lhůta dotčená ve věci v původním řízení, uchovávat a předkládat doklady o výplatě mezd po dobu pěti let.
- 52 Za těchto okolností by stanovení pětileté promlčecí lhůty pro porušení týkající se mzdového podhodnocení vyslaných pracovníků podle všeho nemohlo vystavit hospodářský subjekt postupující s řádnou péčí nebezpečí, že nebude schopen užitečně vyjádřit své stanovisko ke skutečnostem, na kterých hodlá správní orgán založit své rozhodnutí o uložení sankce za spáchání takového porušení, ani že nebude moci soudu předložit svou věc včetně důkazů.
- 53 Ze všech výše uvedených úvah vyplývá, že na položenou otázku je třeba odpovědět tak, že článek 5 směrnice 96/71 ve spojení s článkem 47 Listiny a ve světle obecné zásady unijního práva týkající se práva na řádnou správu musí být vykládán v tom smyslu, že nebrání vnitrostátní právní úpravě, která pro nesplnění povinností týkajících se odměny vyslaných pracovníků stanoví pětiletou promlčecí lhůtu.

K nákladům řízení

- 54 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastnic řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (šestý senát) rozhodl takto:

Článek 5 směrnice Evropského parlamentu a Rady 96/71/ES ze dne 16. prosince 1996 o vysílání pracovníků v rámci poskytování služeb ve spojení s článkem 47 Listiny základních práv Evropské unie a ve světle obecné zásady unijního práva týkající se práva na řádnou správu musí být vykládán v tom smyslu, že nebrání vnitrostátní právní úpravě, která pro nesplnění povinností týkajících se odměny vyslaných pracovníků stanoví pětiletou promlčecí lhůtu.

Podpisy.